

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 4755/2019
10.12.2020. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина, Марине Милановић, Катарине Манојловић Андрић и Бранислава Босиљковића, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., чији је пуномоћник Ружица Филиповић, адвокат из ..., против тужене Републике Србије – Високи савет судства – Основни суд у Врању, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Лесковцу, ради накнаде штете, одлучујући о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1206/18 од 08.11.2018. године, у седници одржаној 10.12.2020. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о ревизији тужене, изјављеној против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1206/18 од 08.11.2018. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена ревизија тужене изјављена против пресуде Вишег суда у Врању Гж 1206/18 од 08.11.2018. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужиле за накнаду трошкова одговора на ревизију.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању Прр1 105/17 од 20.11.2017. године, у првом ставу изреке, тужена је обавезана да тужилци исплати, на име новчаног обештећења за имовинску штету која је изазвана повредом права на суђење у разумном року у предмету Општинског, сада Основног суда у Врању И 278/05, и то: на име разлике зараде и накнаде зараде за период од 01.09.2002. године до 27.01.2003. године, износ од 32.681,30 динара, на име неисплаћеног регреса за 2001. и 2002. годину износ од 28.056,00 динара са законском затезном каматом на наведене износе рачунајући почев од 01.01.2004. године, па до коначне исплате, на име трошкова парничног поступка износ од 19.398,00 динара, са законском затезном каматом од 22.04.2004. године, па до коначне исплате, на име трошкова извршног поступка, износ од 5.590,00 динара са законском затезном каматом од 24.02.2005. године, па до коначне исплате и на име новонасталих трошкова извршења у износу од 11.590,00 динара са законском затезном каматом од 23.11.2016. године, па до коначне исплате. Другим ставом изреке, обавезана је тужена да тужилци исплати на име трошкова парничног поступка укупан износ од 33.000,00 динара, са законском затезном каматом од извршности одлуке, па до коначне исплате.

Пресудом Вишег суда у Врању Гж 1206/18 од 08.11.2018. године, у првом ставу изреке, одбијена је као неоснована жалба тужене и првостепена пресуда потврђена у другом и четвртом ставу изреке. У другом ставу изреке, преиначена је првостепена пресуда у првом ставу изреке у погледу одлуке о камати, као споредном виду потраживања и обавезана тужена да тужиљи на досуђени износ од 650 евра плати законску затезну камату почев од 27.09.2017. године до исплате. Трећим ставом изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка, као неоснован.

Против другостепене пресуде, тужена је благовремено изјавила ревизију због погрешне примене материјалног права и из разлога прописаних чланом 404. Закона о парничном поступку.

Тужиља је дала одговор на ревизију.

По оцени Врховног касационог суда, нису испуњени законски услови за одлучивање о ревизији тужене као изузетно дозвољеној, у смислу члана 404. став 1. Закона о парничном поступку - ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11...87/18).

Наиме, нема разлога који указују на потребу разматрања правних питања од општег интереса или правних питања у интересу равноправности грађана, као ни потребе за уједначавањем судске праксе или новим тумачењем права. Решењима Апелационог суда у Нишу на која се у ревизији позива, укинута су првостепене пресуде због битних повреда одредаба парничног поступка. Решења Вишег суда у Лесковцу, на која се ревизијом указује, не односе се на исти чињенични и правни основ као побијано решење, с обзиром да се односе на повреде права на суђење у разумном року у стечајним поступцима. Сентенца из решења Врховног касационог суда Ржг 1071/2015, на коју ревизија указује, односи се на накнаду материјалне штете по захтеву за заштиту права на суђење у разумном року, према тада важећим одредбама Закона о уређењу судова, а не на накнаду материјалне штете у парничном поступку, која је досуђена применом Закона о заштити права на суђење у разумном року и то у ситуацији када је утврђена повреда права на суђење у разумном року у извршном предмету у коме је извршни дужник друштвено правно лице. Зато је одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. Закона о парничном поступку, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Одредбом члана 468. став 1. ЗПП прописано је да се споровима мале вредности сматрају спорови у којима се тужбени захтев односи на потраживање у новцу које не прелази динарску противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе.

Одредбом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку прописано је да против одлуке другостепеног суда којом је одлучено у спору мале вредности ревизија није дозвољена.

У овој правној ствари тужба је поднета 17.05.2017. године, а означена вредност предмета спора у овој парници 10.000,00 динара. Како се у конкретном случају ради о спору мале вредности у којем вредност предмета спора очигледно не прелази динарску

противвредност 3.000 евра по средњем курсу НБС на дан подношења тужбе, ревизија тужене није дозвољена применом члана 479. став 6. Закона о парничном поступку.

На основу члана 413. Закона о парничном поступку одлучено је као у ставу другом изреке решења.

Како трошкови одговора на ревизију не представљају потребне трошкове ради вођења парнице у смислу одредбе члана 154. став 1. Закона о парничном поступку, одлучено је као у трећем ставу изреке.

**Председник већа - судија
Слађана Накић Момировић,с.р.**

За тачност отправка
управитељ писарнице
Марина Антонић